

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. R. A. H.**, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2024, č. j. 33 A 5/2024-47,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2024, č. j. 33 A 5/2024-47, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, ze dne 12. 1. 2024, č. j. KRPP-171975-31/ČJ-2023-030022, **se zrušuje.**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 1. 12. 2023, č. j. KRPP-171975-9/ČJ-2023-030022, byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání do Spolkové republiky Německa (dále též „Německo“) podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“). Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2024, č. j. KRPP-171975-31/ČJ-2023-030022 (dále též „napadené rozhodnutí“, či „rozhodnutí žalované“), žalovaná podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, prodloužila dobu zajištění žalobce s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 45 dní, tj. celkem na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud předeslal, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 1. 2024, č. j. 17 A 33/2023-31, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované o zajištění žalobce za účelem jeho předání do země odpovědné za vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Samotné zajištění tedy bylo zákonné. Pokud jde o posouzení žaloby proti rozhodnutí žalované o prodloužení předmětného zajištění, tak ani v tomto ohledu neshledal krajský soud v postupu žalované jakékoliv pochybení. Žalovaná postupovala v souladu s právní úpravou a relevantní judikaturou. Její rozhodnutí není nezákonné. Žalobce není osobou zranitelnou. V tomto ohledu soud odkázal na rozsudek ve věci zajištění žalobce. Stran zdravotní kondice žalobce soud shledal, že ta není natolik závažná, aby byla důvodem pro ukončení jeho zajištění. Nic nezákonného neshledal krajský soud ani na posouzení žalované stran možnosti útěku žalobce, resp. stran aplikace zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. I v tomto ohledu odkázal na rozsudek ve věci žalobcova zajištění. Uvedl, že jak žalovaná, tak i Krajský soud v Plzni již žalobci důvody, pro které nepřistoupily k aplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o azylu vysvětlily, a to v rámci „prvotního“ řízení o zajištění. V mezidobí se přitom nic nezměnilo. Žalobce nepřišel s žádnou novou argumentací. Krajský soud proto uzavřel, že v dané chvíli by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující. Krajský soud neshledal ani to, že by v daném případě byl porušen princip non-refoulement. Ani stran námitek mířících do absence posouzení realizovatelnosti záměru, pro nějž byl žalobce zajištěn, neshledal krajský soud v postupu žalované žádné pochybení. Stran systematických nedostatků v italském azylovém systému zdůraznil krajský soud důležitost vznesení této námítky ve správním řízení. Pokud tak žalobce neučinil, nebylo povinností žalované uvedené výslovně vypořádat. Jako důvodné krajský soud neshledal ani žádné další žalobní námítky, vč. např. námítky poukazující na nesprávné datování protokolu o podání vysvětlení atp. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní

pokračování

řád správní (dále též „s. ř. s.“). Předně namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, a to z důvodu, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalované, které bylo samo o sobě nepřezkoumatelné. Rozsudek krajského soudu nepřispěl k objasnění právních, resp. skutkových okolností věci. Jeho závěry naopak vnesly do celého případu další nejasnosti. Závěry soudu nemají oporu ve spisovém materiálu. Jsou dokonce v rozporu s napadeným rozhodnutím. Ani to přitom není přezkoumatelné. Žalovaná nemá postaveno najisto, zda stěžovatel byl zajištěn za účelem jeho předání do Německa, či do Itálie. Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, a to např. v otázce, kde přesně podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany, resp. zda je oprávněn na území Německa pobýval legálně, či nikoliv. Ze skutečností zjištěných žalovanou, jakož i ze samotného napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaký z členských států EU je odpovědný za převzetí stěžovatele a projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel namítl i nesprávné právní posouzení dané věci. Podle jeho názoru žalovaná a krajský soud nesprávně interpretovaly zákonná ustanovení (vč. nařízení Dublin III), jež umožňují zbavení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu jen jako *ultima ratio*, tedy jako poslední možnost v případě, že mírnější alternativy nepřipadají v úvahu. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného Dublinským nařízením, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Východiska těchto ustanovení přitom splněna nebyla. V daném případě neexistují žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že stěžovatel bude chtít uprchnout, tj. že nebude ochoten vyčkat rozhodnutí žalované. V tomto ohledu jsou závěry napadeného rozhodnutí i rozsudku soudu zcela vyfabulované. O snaze uprchnout rozhodně nesvědčí skutečnost, že stěžovatel měl snahu řešit nastalou situaci sám. Ostatně, jak se stěžovatel mohl vyjádřit k otázce, zda je svolný k cestě do Itálie, resp. zda zůstane na území České republiky, když se na to stěžovatele nikdo neptal (prvotní rozhodnutí o zajištění bylo vydáno za účelem předání stěžovatele do Německa, nikoliv za účelem předání do Itálie). Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a spolu s ním, aby zrušil i rozhodnutí žalované.

IV.

[4] Žalovaná k podané kasační stížnosti uvedla, že se k jejímu obsahu vyjadřovat nebude, neboť se již k dané věci vyjádřila, a to v rámci řízení před krajským soudem, přičemž na obsahu tohoto vyjádření i nadále trvá. Dále uvedla, že stěžovatel byl dne 6. 2. 2024 ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn, přičemž žalované není jeho současný pobyt znám.

VI.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem

rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je Nejvyšší správní soud oprávněn kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou (změna na základě novely s. ř. s. zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[7] V dané věci krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Soud dále konstatuje, že v přezkoumávané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). Zbývá tedy posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, či ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23).

[8] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, jakož i navazující judikatuře (v tomto ohledu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21 atp.). Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský (městský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský (městský) soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013-18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014-52, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 atp.).

pokračování

[9] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud dopustil vad, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a proto připustil kasační stížnost k věcnému projednání, v rámci kterého ji shledal důvodnou.

[10] Podle čl. 28 odst. 1, 2 nařízení Dublin III *členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení. Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*

[11] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*

[12] Jádrem věci je posouzení zákonnosti rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění stěžovatele ve smyslu § 129 odst. 7 zákona o pobyt cizinců za účelem předání stěžovatele do jiného státu EU.

[13] V nedávném rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 9 Azs 46/2024-39, se devátý senát zdejšího soudu zabýval otázkou zákonnosti „prvotního“ zajištění ve vztahu k témuž stěžovateli. Kasační argumentace, kterou stěžovatel vnesl v obou označených věcech, tj. ve věci vedené pod sp. zn. 9 Azs 46/2024 a nyní souzené věci – sp. zn. 7 Azs 29/2024, je přitom do značné míry obdobná. Stěžovatel mj. namítal, že podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného Dublinským nařízením, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Citované imperativy však v dané věci splněny nebyly. V daném případě neexistují žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že stěžovatel bude chtít uprchnout, resp. že nebude ochoten vyčkat rozhodnutí žalované. Závěry napadeného rozhodnutí i rozsudku soudu jsou vyfabulované, resp. nepřipadné. O snaze uprchnout rozhodně nesvědčí skutečnost, že stěžovatel ve snaze řešit nastalou situaci sám vyhledal na nádraží v Plzni příslušníka bezpečnostní agentury. Ani s touto okolností však žalovaná a krajský soud nijak nepracovaly. Stran posouzení vážného nebezpečí útěku je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, což zakládá i nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, který jej aproboval.

[14] Přestože z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí o prodloužení zajištění není bytostně spojeno s „prvotním“ rozhodnutím o zajištění

[„Rozhodujícím důvodem pro zrušení rozhodnutí o prodloužení zajištění soudem proto bez dalšího nemůže být skutečnost, že bylo zrušeno rozhodnutí o zajištění cizince. Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutí o zajištění nelze v žádném případě označit za rozhodnutí podkladové pro rozhodnutí o prodloužení zajištění.“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018-30 a tam uvedenou judikaturu)], neznamená to, že by kasační soud při posuzování zákonnosti prodloužení zajištění nesměl k důvodům, pro které bylo „prvotní“ zajištění zrušeno, přihlídnout. To, zda rozhodnutí o prodloužení zajištění „v přezkumu samo o sobě nezávisle na předcházejícím rozhodnutí o zajištění ob stojí, či zda bude následovat právní osud předcházejícího rozhodnutí o zajištění, závisí na konkrétních okolnostech případu, zejména na důvodech, pro které je rozhodnutí o zajištění zrušeno, a na tom, do jaké míry se žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabýval otázkou, zda jsou podmínky pro zajištění cizince i nadále splněny.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018-30).

[15] Ve věci vedené pod sp. zn. 9 Azs 46/2024 dospěl devátý senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované, čímž sám zatížil vlastní rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované devátý senát shledal v tom, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádala s otázkou nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když toliko stručně uvedla, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez víza či cestovního dokladu, a bez jakéhokoli oprávnění k pobytu na území. Současně uvedla, že stěžovatel je na území České republiky poprvé a nemá zde žádnou adresu pobytu. Jelikož pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu, nemůže mezi státy cestovat. K tomu pak devátý senát mj. konstatoval, že „žalovaná nehodnotila nebezpečí útěku podle individuálních okolností stěžovatele. Dle kasačního soudu předně z ničeho nevyplyvá, jak tvrdí žalovaná a následně i krajský soud, úmysl stěžovatele nevyčkat rozhodnutí o určení příslušného státu k jeho přijetí. Z tvrzení stěžovatele, že se chce vrátit zpět do Německa, nelze podle Nejvyššího správního soudu usuzovat, že má v úmyslu nevyčkat rozhodnutí a opustit území. Stěžovatel se navíc na území dostal omylem, jelikož usnul v mezinárodním vlaku během své vnitrostátní jízdy na území Německa. Stejně tak se nevypořádala s jednáním stěžovatele po příjezdu na území České republiky, který se ve snaze zorientovat a dostat se zpět do Německa snažil obrátit na policii, ačkoliv ve skutečnosti hovořil s pracovníkem bezpečnostní agentury, a chtěl nastalou situaci řádně vyřešit. Žalovaná uvedené skutečnosti nikterak nezohlednila a nevzala v potaz při posuzování nebezpečí útěku. Kasační námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v otázce posuzování nebezpečí útěku je tedy důvodná.“

[16] Výše uvedené závěry devátého senátu je třeba aplikovat i na nyní projednávanou věc. Přezkoumávané rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění stěžovatele ve smyslu § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců trpí stejnými nedostatky, pro které bylo zrušeno „prvotní“ rozhodnutí o zajištění. Žalovaná se ani v rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele dostatečně nevypořádala s otázkou nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podobně jako ve věci řešené 9. senátem toliko stručně uvedla, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez víza či cestovního dokladu. Nesvědčilo mu ani žádné oprávnění k pobytu na území. V České republice byl poprvé a nemá na jejím území žádnou adresu pobytu. Jelikož pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu, nemůže cestovat mezi státy EU. Vyjádřil vůli vrátit se zpět do Německa, kdy podal svou druhou

pokračování

žádost o mezinárodní ochranu (první podal v Itálii). Jak však vyplývá z výše rekapitulovaného rozsudku 9. senátu, takové odůvodnění nelze považovat za dostačující a souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozhodnutí ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 49/2020-39, ze dne 31. 1. 2019, č. j. 5 Azs 187/2018-25, ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 Azs 325/2018-22, či ze dne 27. 6. 2024, č. j. 9 Azs 46/2024-39). Žalovaná nehodnotila nebezpečí útěku podle individuálních skutkových okolností. Nepřihlédla ke stěžovatelem uváděným skutečnostem a ty řádně nevypořádala. Kasační soud dodává, že nesdílí názor žalované, resp. krajského soudu, že z jednání stěžovatele vyplývá jednoznačný úmysl stěžovatele nevyčkat rozhodnutí o určení příslušného státu k jeho přijetí, resp. samotného transferu do země odpovědné za rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze přitom přehlížet ani skutečnost, že se stěžovatel na území České republiky dostal omylem, když usnul v mezinárodním vlaku během své vnitrostátní jízdy na území Německa (vzbudil se až na nádraží v Plzni). Touto okolností se nicméně žalovaná nezabývala ani v rozhodnutí o zajištění (přezkoumávané devátým senátem) ani v nyní posuzovaném rozhodnutí o prodloužení zajištění. Stejně tak se žalovaná nevypořádala s jednáním stěžovatele po příjezdu na území České republiky, kdy se snažil vzniklou situaci řešit, resp. s obsahem jím vznesených tvrzení.

[17] V souladu s výše uvedenou judikaturou nelze za přezkoumatelné považovat ani posouzení stran potenciality uložení alternativních opatření (srov. § 123b zákona o pobytu cizinců). Žalovaná nezohlednila tvrzení stěžovatele o jeho zdravotních problémech, dřívějším uvěznění v zemi původu a následcích tohoto uvěznění, tedy potenciální zranitelnost stěžovatele. Tato povinnost přitom vyplývá z čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 Azs 360/2022-22, a v něm citované rozsudky). Nereflektovala ani skutečnost, že stěžovatel disponoval finanční hotovostí a platební kartou, u níž ani nezjišťovala obnos finančních prostředků. Lze proto uzavřít, že žalovaná nedostála požadavkům na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření (k tomu viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS). I v tomto ohledu je tedy rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné.

[18] Popsané vady přitom nemohl napravit ani krajský soud. Jak uvedl devátý senát: „Krajský soud se sice potenciální zranitelností zabýval, nicméně tak již měla učinit žalovaná. Takový postup krajského pak nemůže zhojit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Návazně pak devátý senát uzavřel, že: „Jelikož krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované, zatížil i napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99, nebo nověji ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020-30, odst. [8]). Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek i napadené rozhodnutí. Za této situace se kasační soud dalšími kasačními námitkami stěžovatele nezabýval.“

[19] Uvedené lze s ohledem na obsah spisu plně převzít i pro nyní posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil nejen napadený rozsudek, ale i přezkoumávané rozhodnutí žalované, jelikož pro tento postup byly dány důvody již v řízení před krajským soudem.

[20] Nejvyšší správní soud však současně nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V rozsudku ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“ Tyto závěry lze zcela nepochybně přiměřeně použít také na posuzovaný případ, neboť podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je v řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval například v rozsudcích ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019-35, ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018-68, nebo ze dne 27. 2. 2023, č. j. 7 Azs 389/2021-48.

[21] Z procesní opatrnosti kasační soud dodává, že nepřehlédl chybu v dataci napadeného rozsudku. Ve spisu je založen rozsudek krajského soudu, na kterém je uvedeno datum 9. 1. 2024. Uvedeného dne však nemohl krajský soud vydat rozsudek, jímž by posuzoval rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2024. Není totiž možné, aby rozsudek krajského soudu (9. 1. 2024) předcházel vydání přezkoumávaného rozhodnutí (12. 1. 2024). Ostatně i zkrácená verze rozsudku byla vyhlášena až dne 9. 2. 2024. Nejvyšší správní soud proto zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2024 (č. j. 33 A 5/2024-47).

[22] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před krajským soudem důvodně vynaložené náklady vznikly. Stěžovatel byl jak v řízení o žalobě, tak i v řízení o kasační stížnosti osvobozen od soudních poplatků. V řízení o žalobě byl zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., která v souladu s § 137 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemá právo na odměnu za zastupování. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[23] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovateli usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2024, č. j. 7 Azs 29/2024-41, ustanoven zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, převzetí zastoupení a písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní

pokračování

odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy za dva úkony právní služby náleží 6 800 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatele společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč o částku této daně ve výši 1 428 Kč. Odměna v celkové výši 8 228 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu